

OPGANG

— Laat mij efkes lezen 'tgene in dien boek gedrukt staat, verzocht ze Zanne zacht en trillend, — ik ben geletterd... indien het waarlijk tooverije is... — Ge zijt stapelgek, verweet Zanne verontweerdigd, — gij laat uw kind krepeeren gelijk een hond... Maar alla, als ge zoo geletterd zijt, lees dan rap wat hier staat!...

Ze griste het blad met de Bergspreuken van tafel en stak het Frazie uitdagend onder d' oogen.

— Hier-zie, lees als ge kunt, 't zijn dezelfde figuren van uit het boek...

— Ja, lees, Frazie, viel Valle heur vriendin bij, — zijn dat letters 'lijk g' in de gazetten vindt...? Zanne heeft de waarheid.

Frazie bestaarde de gothieke taaltekens, met gesperde oogen. Onmacht trok over haar wezen... Neen, dat was geen gewoon menschelijk schrift...

— Héé?, vraagde Zanne triomfant.

Frazie gebaarde ontkenning.

— Gelooft ge 't thans?

— Ja, moest Frazie uiten, — dat is zoo aardig...

— Duivelspraak, duivelspraak, mensch!, heeschte Zanne.

En Frazie in de richting van den heerd dringend, gebod zij:

— Op stond verbranden!, op stond verbranden!...

Tegelijk wendde z'heur weer om, teneinde dien helschen boek te bemeesteren. Haar handen klauwden, snokten...

Doch 't leek 'lijk of meneerke 'tServaes almeteens uit zijn weerloosheid ontwaakte. Hij had Zanne's schielijken aanslag schel gevoeld en wist nu, met vreemd-werkelijke stelligheid: dat hij niet droomde... Hij sloeg zijne armen heel over de Schrift van God, haakte de vingers aan de hoeken.

— Neen! Neen!..., kreet hij al worstelend tegen de wilde rukken van Zanne,

— ...dàt niet... het is Gòds Woord... Gòds Woord!... Ge zondigt des doods! Neen, dàt niet... Heer! God!...

— Los! Los, moordenaar!!, krijgste Zanne. — Hulpe, Valle, hulpe, Frazie!... Valle schoot bij.

Meneerke 'tServaes' krachten begaven.

Het Boek gleed onder zijn weerstand weg...

— Neen, neen!

Nog eenmaal poogde hij zijn schat te verdedigen; dan was 't al verloren.

Met een smak plofte den Boek op het tapijt...

Meneerke 'tServaes bergde 't hoofd in de armen. Tranen stroomden langs zijne wangen. Hij hoorde het uitrijten van gansche bundels bladen uit den bijbel van zijn geslacht en dat deed hem pijn alsof eigenlijk diep uit hèm deze heilige bladen wierden losgescheurd...

— Neen! Neen! kreet hij al worstelende